

ende Underhandling, er den, at den nu staaer under Forhandling paa 4de Aar; og jeg troer, at de mangfoldige Embedsmænd, der skulle nyde godt af dens Bestemmelser, have et billigt Erav paa nu [at faae den ud. Man vil sige, at dette forhindres ikke ved den reiste Discussion, idet Folkethinget nok giver efter. Ja, det vil jeg haabe; men man har aldeles ingen Bished derfor. Naar denne Lov vedtages uforandret her, saa vide vi, at den gaaer til Consettspræsidenten og bliver til Lov; men gaaer den tilbage til Folkethinget, er det sandsynligt, at Bevillingsparagrafen bliver stemt ind igjen; Landstinget kan da ikke andet end vedstaae sin tidligere Beslutning; Sagen kommer da til Fællesudvalg, til en Forligelsescommission, og hvorledes det vil gaae den der, veed Ingen. Den bliver samtidig sat under Forhandling i begge Thing, efterat have forladt Fællesudvalget, og det har vist sig ifjor, hvor uberegnelig Stemningen kan være i saadanne Forsamlinger. Det kan stee, at Fællesudvalget gaaer fra hinanden med to modsatte Anskuelser; og at der kommer to forskjellige Indstillinger; men selv om Udvalget bliver enigt, saa er det ikke givet, at begge Thing vedtage det Samme, og i det Tilfælde vil Loven ikke komme ud. Den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kred (Løhmann) har erklæret, at uagtet han er en af de Embedsmænd, der skulle nyde godt af Loven og har særdeles Trang dertil, skal dette aldeles ikke have nogen Indflydelse paa hans Afstemning. Denne Erklæring fra hans Side var vistnok ikke nødvendig; thi der er saa Mænd her i Landet, som have givet saa mange Beviser paa, at de ere rede til at bringe personlige Offer for deres Overbeviisning som netop den ærede Landstingsmand, saa at derom kan ingen Tvivl være. Men selv om dette gjælder om Alle eller i alt Fald om de Allerflest af de Paagjældende, at Enhver for sit Bedkommende vil gjøre et personligt Offer for at gjøre sin Pligt, saa kommer det ikke herpaa an — det kan da i alt Fald kun gjælde om de Embedsmænd, der have Sæde her i Thinget — men det, det kommer an paa, er, hvorledes de udenforstaaende Embedsmænd opfatte vor Handlemåde, hvorvidt de betragte det som vor Pligt at sende Loven tilbage, eller ikke; thi troe de,

at vi godt have kunnet udgaae det, troe de, at hvis vi sende den tilbage, vi da gjøre det uden Nødvendighed, ja, saa have de ganske sikkert Grund til Misfornøielse, fordi man har forsinket Lovens Tilendbringelse idetmindste for et heelt Aar.

Jeg stemmer altsaa imod det stillede Endringsforslag. Jeg anseer det ikke for nødvendigt at antage det, fordi der er andre Love, hvorved man, uden at gjøre denne Lovs Skæbne usikker, kan faae dette Spørgsmaal reist, kan faae det bragt under Discussion og, om muligt, tilveiebragt en Overenskomst mellem begge Thingene. Jeg trøder, at det er Uret at lægge dette Lovforslag til Grund for en saadan Forhandling, fordi det er bitterligt, at det er i mange Menneffers Interesse, at Sagen snarest muligt bliver afgjort.

**Bjerring:** Der er eet Punkt, hvori jeg er enig med den ærede Taler, som nu satte sig, og det er det, at Landstinget tidligere har vedtaget mange Love med Bevillingsparagrafen. Dette er en Forsømmelse fra Landstingets Side, og jeg skal være villig til at bære min Part heraf pro rata. Men det maa erkjendes, at Landstinget ingenlunde er den eneste Part, der har gjort sig skyldig i Forsømmelse i denne Sag. Der har været et Tidspunkt, hvor Landstinget ikke har haft sin Opmærksomhed tilstrækkeligt henvendt paa Betydningen af dette Spørgsmaal, men det andet Thing har virkelig ikke nogen ringere Deel i denne Forsømmelse. Det er jo nemlig bekjendt, at i de syv første Aar efter Grundlovens Udstedelse blev der i Folkethinget vedtaget en Mængde Love, som først havde været forelagte Landstinget, uden at Folkethinget tilspøiede nogen Bevillingsparagraf, uagtet disse Love netop vare saadanne, som med Nødvendighed medførte Afgifter for det kommende Finantsaar. Jeg skal tillade mig at nævne flere af disse Love: Loven af 29de December 1850 om Indkvarteringsgodtgjørelse, Loven af 25de Februar 1851 om Amtsforvalternes Lønning, Loven af samme Dato om Statslovenes Bestyrelse, Loven af 11te Marts 1851 om Lønninger for Tolddæsenet, Loven af 9de April 1851 om Invalidforsørgelsen, Loven